

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Lietuvos valstybės atkūrimo diena

„Broliai, Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu maldauju jus, kad visi vienaip sutartumėte ir nebūtų jūsų tarpe susiskaldymų, kad būtumėte vienos dvasios ir vienos minties“ (1 Kor 1, 10). Šiais žodžiais apaštalas Paulius kreipėsi į korintiečius, kviesdamas juos vienybei ir santarvei. Šiandien tais pačiais žodžiais kreipiuosi į jus, mieli parapijiečiai, minint mūsų tautos Nepriklausomybės akto paskelbimo 94-ąsias metines. Į Lietuvos istoriją įrašytos dar kelios datos, pažymincios mūsų tautos laisvę ir nepriklausomybę – tai Sausio 13-oji ir Kovo 11-oji. Tačiau Vasario 16-oji išliks amžiams didinga, kol bent vieno lietuvių krūtinėje plaks širdis.

Minėdami šią dieną, prisiname gražiausius Lietuvos istorijos tarpnius, lietuvių tautos vienybę, kuri padėjo iškovoti laisvę. Kovojo savanoriai, daugiausiai kaimo žmonės, kovojo visi, kuriems laisvė buvo brangi. Savanoriai teisininkai, karininkai, ekonomistai, kunigai, grįžę į Lietuvą išsvijojus lietuviams savo žiniomis, energija, pasiaukojamam darbu padėjo kurti valstybę bei jos ūkį, mokslo institucijas, kultūrą. Tik jų dėka Lietuva per 20 metų beveik pasivijo kitas Europos šalis. Istorijos puslapiai byloja, kad nelengva buvo paskelbtą laisvę apginti, tačiau padėjo tikėjimas, vienybė ir malda. Tauta tuo metu išgyveno dvasinį pakilimą, iš Lietuvos bažnyčių kasdien į dangų kilo Rožinio ir dėkingumo maldų pynės. Kaip padėka Dievui už iškovotą laisvę kilo sumanymas pastatyti ir mūsų bažnyčią, šią didingą Tautos šventovę.

Šventojo Rašto, ypač Senojo Testamento, gausūs pavyzdžiai rodo, kad tautos laisvė, gero-

vė ir tvarka bei harmonija priklauso nuo tautos tikėjimo ir moralės lygio. Kur nėra tikėjimo, ten nėra moralės. Anapus yra du pasauliai – šviesos ir tamsos, gėrio ir blogio. Abiem pasauliams be galo rūpi žmonija. Blogio pasaulis 50 metų stengėsi užliūliuoti, prigesinti mūsų tautos atgimusias dvasines reikmes bei jos polėkius. Komunizmo statytojai suprato, kad tikintis žmogus yra tikrąja prasme laisvas, jį sunku pavergti, priversti paklusti, todėl stengėsi įteigti, jog nieko nėra anapus, viskas čia žemėje. Įvairiais būdais ir priemonėmis stengėsi iš žmonių širdžių išrauti Dievą: persekiojo, engė, naikino kunigus, stengėsi kuo greičiau užgesinti dvasingumo židinius. Blogio pasaulis buvo geras paklusniems, jiems po sovietų saule buvo šilta, saugu ir gera. Protestuotojams, siekiantiems dvasinės laisvės žmonėms net ir laisvesniais laikais buvo taikomos seniai sėkmingai išbandytos priemonės: pirmiausiai nuplėsti garbę, apšmeižti, padaryti liaudies priešu, o tada jau galima susidoroti, kaip tik nori.

Šiandien vėl galime džiaugtis per Dievo malonę atgauta laisve ir tikėjimu. Mes galime laisvai išpažinti Dievą. Tačiau blogis niekada laisva valia neužleidžia savo pozicijų. Pikojo pasaulis ir jo tarnai daro viską, kad tik žmogus nerastų Dievo, kad tikintieji vietoj maldos vartotų keiksmus ir kritiką: „Kas man iš tos laisvės? Ji vargšus ir alkanus mus padarė..., anksčiau buvo kitaip...“, o turtingieji turėtų tiek malonumų, jog Dievą visai užmirštų. Ką mato šiandien jaunimas ir net vaikai? Televizijos ekranai, interneto puslapiai persunkti seksu bei prievarta, tą patį jie mato ir realiame gyvenime. Klubuose, dis-

kotekose, net gatvėse laisvai prekiaujama svaičgalais, psichotropinėmis medžiagomis, kuriomis svaiginasi nemaža dalis jaunimo. Todėl klesti nusikaltėliai, net dienos metu darosi nesaugu. Vieni nesąžiningu būdu nebaudžiami lobsta, kiti net dirbdami negauna pragyvenimo minimumo. Šėtonui aišku, kad tokiose širdyse Dievui vietos tikrai nėra.

Taigi laisvė atgauta, bet kova su blogiu dar nelaimėta, kol kas blogis viršija gėrį. Dabar ypač reikia maldos, kad tylioje nematomoje kovoje sustiprintume gėrio potencialą, kuris paskandintų blogį. Ar įmanoma nugalėti blogį be Dievo? Aišku, kad ne! Pasaulio istorija rodo, kad nuo rojaus laikų žmogus, nutolęs nuo Dievo, pralaimi. Tik tada, kai žmogus kovoja ne savo, o Dievo jėga, kova būna sėkminga. Be bažnyčios, be Sutaikinimo sakramento, be Eucharistijos, to dvasinės jėgos sakramento, žmogus tėra tik gerų norų pilnas, lengvai pavandeniui nešamas šapelis. O ką gali nuveikti toks srovės valdomas šapelis? Tik Dievo galios pilnas žmogus yra galingas, nes iš jo plaukia ne žmogaus, o Dievo jėga. Dievas padovanojo Lietuvai laisvę ir laukia žmonių sprendimo: gyvenime pagal Jo tvarką ar būsime prieš ją? Dievui nuginkluoti bloguosius ir suteikti gerovę geriesiems yra vienai niekai. Viskas įvyksta tą tačią akimirka, kai tik tapsime Jo verti!

Prisimenant anų dienų lietuvių tautos vienybę bei pasitikėjimą Dievu, kviečiu ir šiandien jungtis į vieningą maldą ir prašyti Dievo malonės mūsų tautai. Tegu Jo šviesa nutiesia tikrosios laisvės kelią per nuodėmių ir klaidų tamsos labirintus.

Lietuvos vyskupų laiškas tikintiesiems palaimintojo Jurgio Matulaičio metų proga

2012 m. sausio 8 d.

Brangūs kunigai, vienuolės ir vienuoliai, visi mieli broliai ir seserys Kristuje,

sveikiname visus, įžengusius į 2012-uosius Viešpaties metus, kuriuos Lietuvoje paskelbėme Palaimintojo Jurgio Matulaičio metais. Kai prieš 25 metus popiežius pal. Jonas Paulius II mūsų kraštietį arkivyskupą Jurgį Matulaitį paskelbė palaimintuoju, tai buvo neeilinis įvykis Lietuvai, tada šventusiajai 600 metų Krikšto jubiliejui. Pal. Jonas Paulius II arkivyskupo Jurgio Matulaičio beatifikaciją aiškiai susiejo su Krikštu, kuris suvienija su Jėzumi Kristumi ir tampa naujo gyvenimo, naujo kelio pradžia. „Šventuosius reikia priimti širdimi ir tikėjimu, kad jie rodytų mums kelią – kelią, prasidedantį pasinėrimu Kristuje per Krikštą“, – kalbėjo popiežius. Tad Palaimintojo Jurgio Matulaičio metai kviečia mus, pasitikint šio iškilaus tautiečio užtarimu ir remiantis jo pavyzdžiu, atnaujinti ryžtą sekti Kristumi, pilniau gyventi gautąją Krikšto malonę. Kaip sako Palaimintasis, patys „gyvai persiėmę Kristaus dvasia, turime rūpintis telkti ir organizuoti aplink save geros valios žmones; juos lavinti, rengti prie darbo, o paskui drauge su jais ir per juos visur Kris-

tų įnešti, viską Kristuje atnaujinti ir atgaivinti, viską dėl Kristaus apimti, viską prie Kristaus patraukti“ (Užrašai, 1910 10 15).

Palaimintasis Jurgis Matulaitis, kaip ir kiekvienas šventasis, mums yra degantis žiburys, kurį Bažnyčia „stato į žibintuvą, kad šviestų visiems, kas yra namuose“ (Mt 5, 15). Savo gyvenimo liudijimu jis ir mus kviečia būti ištikimais Krikštui, per kurį esame suvienyti su Kristumi, tapome Dievo vaikais ir Bažnyčios nariais.

Vienybė su Kristumi mūsų, krikščionių, neatitolina nuo „šio pasaulio“ aktualijų, bet skatina jose dalyvauti, įnešant ir savo indėlį, kaip tai daryti ragina apaštalas Paulius: „Džiaukitės su besidžiaugiančiais, verkite su verkančiais“ (Rom 12, 15). Būtent pagal šią apaštalo Pauliaus laiško vietą, pabrėžiančią meilę visiems, net ir priešams, pal. Jurgis Matulaitis pasirinko savo vyskupiškąjį šūkį „Nugalėk blogi gerumu“ (plg. Rom 12, 21), kuriuo visada stengėsi vadovautis. Šis kvietimas tebūna ir mums pagrindine Palaimintojo Jurgio Matulaičio metų mintimi.

Yra svarbu kelti į dienos šviesą įvairius skaudulius, žadinti apsnūdusią sąžinę, siekti teisingų reformų, nesitaikstyti su moraliniu blogiu, net jeigu jis tampa vis labiau įprastu gyvenimo būdu, daugumos balsu, nerašyta ar užrašyta taisykle. Tačiau jeigu matome tik tai, kas problemiška, ar neatimame iš savęs ir kitų gebėjimo džiaugtis ir dėkoti Dievui už tai, ką turime, nors tai būtų patys mažiausi ir „nereikšmingiausi“ dalykai kaip šiltas ruduo ar ankstyvas pavasaris, ištartas ar išgirstas geras žodis? Ar nepas-

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

kubame trūkumuose įžvelgti piktinantį blogį, užuot parodę supratimo, kad nežiūrint visų pastangų netobulumai visada liks mūsų žemiškojo gyvenimo dalimi, tiesiog prašančioje kantrybės ir ją ugdančioje? Ar nepaskubame klaidose įžvelgti kito blogą valią, užuot suvokę, kad visi esame riboti ir klystantys žmonės, reikalingi ne tik pagalbos, bet ir pagarbos vieni kitiems? Pašaipos, pajuoka tik skatina gintis, užsisklęsti ir užsisipirti. Net ir oponento siūlymui išstartame „ne“ turi būti pakankamai aiškiai išreikštas „taip“ jo, kaip žmogaus, orumui.

Palaimintojo Jurgio Matulaičio raginimas nugalėti blogį gerumu mus kviečia būti aktyviais žmonėmis. Gerai žinomi jo žodžiai: „Duok, kad sudegčiau kaip ta žvakė ant altoriaus nuo darbo kaitros ir meilės ugnies dėl Tavo ir Tavo Bažnyčios“ (Užrašai, 1913 04 05). Toji ugnis pal. Jurgio Matulaičio gyvenime nebuvo vien gražus noras ar laikina emocinė būseną. Nebuvo ji taip pat nei jaukus asmeninio patogumo židinėlis, prie kurio galėtum ramiai šildytis, pasyviai laukdamas geresnių laikų. Ši meilės ir pasiaukojimo ugnis padėjo įveikti fizinę ir dvasinę kančią, kurios nestigo Jurgio Matulaičio gyvenime. Ji skatino rikiuotis ir aukotis, kad būtų gydomas visuomenės žaizdos.

Tos žaizdos kyla iš meilės stokos. Knygoje „Jurgis Matulaitis“ kun. Stasys Yla vaizdžiai rašė: „Stoka meilės šeimose, bendruomenėse, visuomenėje sukuria tokią padėtį, tartum gyvenime suskaldytų stiklų erdvėje: kur pasigręši, kur žvelgsi, ten tave žeidžia“ (1). Nenuostabu, kad tokioje aplinkoje nusvyra rankos, nusilpsta viltis ką nors pakeisti. Tačiau pal. Jurgio Matulaičio pavyzdys mums kalba, kiek daug Dievas gali nuveikti per Juo pasitikinčius žmones.

Reikalingų atlikti darbų mastas neatims drąsos, jei prisiminsime, jog esame Dievo karalystės žmonės. Ji prasideda nuo labai mažų dalykų. Jėzus sakė, kad ši Karalystė yra „tarytum gars-

tyčios grūdėlis, kuris, sėjamas dirvon, esti mažiausias iš visų sėklų žemėje, bet pasėtas užauga, tampa didesnis už visas daržoves ir išleidžia tokias plačias šakas, kad jo pavėsyje gali susisukti lizdą padangių sparnuočiai“ (Mk 4, 31–32). Ir tikėjimo tereikia kaip garstyčios grūdėlio, kad problemų kalnai pasitrauktų į šalį (plg. Mt 17, 20). Kokie nebūtų svarbūs tinkamai paruošti dideli projektai, finansiniai resursai, pirmiausia reikia, kad mes visi, tarsi toji Evangelijos suvargusi našlė, leistume į apyvartą visa, kas esame, ką sugebame ir ką turime, nors tai nebūtų tik „skatikas“ (plg. Mk 12, 42).

Pal. Jurgis Matulaitis gerai suvoke šią mažų dalykų jėgos paslaptį. Jo „Užrašuose“ skaitome: „Tenai musis geriau klosis ir pavyks, kur nueisime nusizeminimo keliu ir kur pradėsime darbą be triukšmo ir nuo maža, o paskui jį platinsime ir plėtosime, ir auginsime kaip kokį grūdą, ir tobulinsime. Kur nors nuvykę, geriausia bus, jei pradėsime darbą nuo maža, ramiai, nesigarsindami, kur pradėsime darbą nuo vargdienių, nuo mažų, vaikelių, nuo didžiausių tamsuolių, nuo labiausiai apleistų“ (Užrašai, 1911 02 13).

Pradėkime nuo mažų dalykų, nes kartais, kaip sakė pal. Jurgis, pakanka „šilto žodžio, kokios materialios ar dvasinės smulkmenėlės, kad būtų sušvelninti negatyvūs žmogaus jausmai“ (2). Turime pradėti nuo tų, kurie yra labiausiai apleisti, nuo mažutėlių. Juk ypač jie yra Dievo artumo ženklas, kurio negalime nepaisyti. Jie yra svarbesni už visus kitus dalykus. Pal. Jurgis Matulaitis kalbėjo: „Duokit mums žmonių, sugebančių ir pasiryžusių dirbti socialinėje srityje, nes žmonės daugiau verti negu mūrai (namai), daugiau negu pinigai“ (3).

Šiam svarbiam darbui dėl žmonių vėlgi reikia pasisvertusių žmonių. Vieni kitiems esame Dievo artumo ženklai. Tiek ištiesiantys pagalbą ranką, tiek ir ją priimantys, praturtina vieni kitus tuo meilės ryšiu, kuris jungia mus visus kaip Dievo vaikus, Jo be galo mylimus ir Jam

brangius. Dalijimasis meile visada bus reikalingas: net ir teisingoje visuomenėje, teisingoje valstybinėje santvarkoje. Tą labai aiškiai pabrėžė popiežius Benediktas XVI enciklikoje *Deus caritas est*. Jis rašo, kad visada egzistuoja kančia, besišauksianti paguodos ir pagalbos; visada egzistuos vienas kitą; visada bus materialinio stygiaus situacijų, kai reikės padėti tikros artimo meilės dvasia. Kiekvienam žmogui visada reikia gera linkinčio asmeninio atsivavimo. Kristus Dvasios sužadinta meilė ne tik teikia žmonėms materialią pagalbą, bet ir stiprina bei gaivina sielą, o to dažnai reikia labiau negu materialinės paramos, nes žmogus gyvas „ne viena duona“ (Mt 4, 4; plg. 1st 8, 3) (plg. *Deus caritas est*, 28).

Šie Palaimintojo Jurgio Matulaičio metai, sekant jo pavyzdžiu, teikviečia visus tikinčiuosius didesnę meilę Kristui ir Bažnyčiai. Tebūna ji labiau regima dvasininkų, pašvęstojo gyvenimo narių, pasauliečių tarpusavio santykiuose, jų gebėjime bendradarbiauti ypač artimo meilės srityje. Linkime, kad parapijose suaktyvėtų bendruomenės, gebančios greitai ir veiksmingai atsiliepti į šalia esančių ir labiausiai vargstančių žmonių poreikius, tuo būdu išreikšdamos Bažnyčios pastangas dėl žmonių dvasinės ir socialinės gerovės.

Palaimintojo Jurgio Matulaičio pastangos taikyti ir į vienybę vesti įvairių tautų žmones tepaskatina ir mus stengtis, kad kaip vieno Dievo vaikai ir vieno tikėjimo žmonės rodytume taikaus sugyvenimo, pagarbos vieni kitų kalbai ir kultūrai, bendros atsakomybės už savo krašto gerovę pavyzdį.

Mūsų pastangas telydi malda, prašant pal. Jurgio Matulaičio užtarimo, o jų vaisiai tebūna ženklai, liudijantieji Dievo darbus mūsų gyvenime ir suteikiančią Bažnyčią pagrindą šį mūsų Palaimintąjį paskelbti šventuoju.

Nesileiskime blogio nugalimi, nepasiduokime nevilčiai ir abejingumui, bet nugalėkime blogį gerumu, kurį Viešpats, nors ir kaip mažą grūdėlį, tikrai yra pasėjęs kiekviename iš mūsų.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Pal. Jurgio Matulaičio metai prasidėjo kunigystės šventimais

Sausio 8 d., sekmadienį, švenčiant Viešpaties Apsireiškimo (Trijų Karalių) iškilmes Kauno arkikatedroje bazilikoje iškilmingai pradėti Palaimintojo Jurgio Matulaičio metai arkivyskupijoje.

Kristaus Prisiūkimo parapijai taip pat buvo reikšmingas įvykis. Mūsų jau pamiltam diakonui Giedriui Maskolaičiui ir dar trims Kauno arkivyskupijos diakonams, gausiai dalyvaujant dvasininkams bei tikintiesiems, buvo suteikti kunigystės šventimai.

Homilijoje arkivyskupas kalbėjo apie kunigystės pašaukimo sunkumus, pasidalijo savo asmeniniame patirtimi, kvietė naujai įšventinamuosius ištikimai tarnystei, nepamiršti maldos, kuri padeda atsilaikyti prieš pasaulio iššūkius.

Pasibaigus šventimų liturgijos apeigoms, pasveikinti plojimais naujai įšventintieji kunigai Gintautas Leonavičius, Audrius Martusevičius, Giedrius Maskolaitis ir Žilvinas Zinkevičius kartu su arkivyskupijos augziliaru vysk. Jonu Ivanauku, prel. Vytautu Steponu Vaičiūnu OFS

ir kitais dvasininkais aukėjo savo pirmąsias šv. Mišias, kurioms vadovavo arkivyskupas S. Tamkevičius SJ.

Kun. Giedrius Maskolaitis skiriamas į šv. Antano parapiją vikaro pareigoms, o į mūsų parapiją vikaru paskirtas kun. Audrius Martusevičius. Ta proga sveikiname kunigą Audrių ir linkime jam kuo gausiausių šv. Dvasios malonių nepaailstamai ir ištikimai puoselėjant Kristaus vynuogyną.

Dvasiniai skaitiniai
Adolfas Daukšienė

Visas pasaulis kaip paklaikęs ieško saugumo ir laimės. Kalno pamokslu (Mt 5, 3-10) Jėzus pristato krikščionybę kaip laimės mokyklą. Palaiminti – tikrai laimingi! Kristus nežada išorinės laimės, o vidinį saugumą žmogui teikia bendrystė su Viešpačiu. Tad kviečiu Jus, mieli skaitytojai, leistis į labai įdomų ieškojimą. Jis atitolins kasdienybės beprasmiškumą bei tuštumą ir padarys jus visai kitokiais žmonėmis.

1. „Palaiminti beturčiai dvasia“

Žmonės klaidingai mano, kad tarp religijos ir gyvenimo nėra jokio ryšio. Jie nesuvokia, kad kaip kūnui reikia maisto, rūbų, pastogės, taip ir nemirtingai sielai reikia bendravimo su Dievu – mąstant, tylint, meldžiantis. Be Dievo siela tampa nepatenkinta savimi, sumišusi, nerami. Be

Kalno pamokslas

to, mūsų siela serga, o ta liga yra nuodėmė, atsiostojanti tarp Dievo ir žmogaus. Nuodėmė – tai maras, sukeliantis visas pasaulio nelaimes, vargas, ligas, nusivylimus.

Esame išdidūs ir nenorime pripažinti, kad klystame, kad nesugebėjome tapti tokiais, kokiais mums Dievas prisakė būti: „Mylėk Dievą ir artimą“. Mūsų turtas kaip grožis yra tik išorinis ir trumpalaikis, negalintis patenkinti nemirtingos sielos. Ateidami į šį pasaulį mes nieko neturėjome ir išeisime iš jo taip pat be nieko. Iš kur mes sugalvojome, kad mums sekasi rašyti knygas, vairuoti mašiną ar vadovauti verslui? Jei mums Dievo nebūtų suteiktos proto, vaizduotės, fizinės ir dvasinės energijos dovanos, kas mes tada būtume?

Taigi beturčiai dvasia yra tie, kurie pripažįsta, kad jie yra tikrai sutvėrimai, viską gaunantys iš Dievo. Be to, nuodėmingi. Tad atsisakykime savo nuodėmių ir atsigręžkime į Dievą tikėjimu. Tai atvers kelią Dievui įeiti į mūsų sielas. Kai tai padarysime, atgimsime iš naujo. Dievas įdės gabalėlį dangaus į mūsų sielą, ir ją apims pasitenkinimas, ramybė ir laimė. Šiandien manome, kad tobulybę galima pasiekti be Dievo, bet mūsų kartoje alkoholikų, nusikaltėlių, iširusių šeimų, savizudybių yra daugiau nei kitose anksčiau gyvenusiose kartose. Inventorizuokime savo nesėkmes bei klaidas ir pasitikėkime daugiau Dievu nei savimi

„Palaiminti beturčiai dvasia, nes jų yra Dangaus Karalystė“ (Mt 5, 3).

Birutė Vasylienė

Ekumeninės pamaldos už krikščionių vienybę

Sausio 20 d. vakarinės šv. Mišios parapijiečiams prasidėjo neįprastu laiku – 17.00 val. Joms vadovavo į parapiją naujai paskirtas, vos prieš savaitę išventintas į kunigus vikaras Audrius Martusevičius.

Po šių šv. Mišių į bažnyčią rinkosi įvairių konfesijų atstovai. 18.00 val. prasidėjo Ekumeninės pamaldos už krikščionių vienybę tema „Mes visi būsimė perkeisti mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pergalės dėka“ (plg. 1 Kor 15, 51-58). Prieš pamaldas vikaras kun. Nerijus Šmerauskas tarė įžanginį žodį ir pristatė atvykusius svečius: Kauno stačiatikių Apreiškimo Švč. M. Marijai parapijos kun. Nikolajų Murašovą, Kauno evangelikų liuteronų Švč. Trejybės bažnyčios diakoną Arūną Žydaitį, Kauno jungtinės metodistų bažnyčios kun. Remigijų Matulaitį. Pamaldose dalyvavo Kristaus Prisiškėlimo parapijos klebonas dekanas mons. Vytautas Grigaravičius, kan. kun. Robertas Pukėnis, kun. Nerijus Šmerauskas, kun. Audrius Martusevičius ir stačiatikių, evangelikų liuteronų, metodistų ir katalikų bendruomenių nariai.

Pamaldas pradėjo monsinjoras V. Grigaravičius, kuris pasveikino susirinkusius. Po Atgailos maldos Šv. Rašto skaitinius skaitė meto-

distų ir katalikų atstovai. Pirmąjį skaitinį iš Jokūbo laiško (Jok 1,19-27) apmąstė Jungtinės metodistų bažnyčios kun. Remigijus Matulaitis, kuris kalbėjo, jog kiekvienas esame pašauktas ne tik klausyti Dievo žodžio, bet ir jį vykdyti, kaip girdėjome Jokūbo laiške: „Būkite žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai, apgaudinėjantys patys save“ (Jok 1,22). Skaitinį iš apaštalo Pirmojo laiško korintiečiams komentavo Kauno stačiatikių Apreiškimo Švč. M. Marijai parapijos kun. Nikolajus Murašovas, kuris kalbėjo: „Jei Dievas žino žmogaus vardą, tai tą žmogų ir prikels. Žmogaus mirtis yra gimimas amžinybei. Štai kodėl nuo senovės buvo statomos šventyklos, žmonės kalbėjo apie Dievą, apie amžinybę. Mes tikim, kad Kristus prisikėlė, todėl mūsų tikėjimas nėra tuščias“. Evangelikų liuteronų Švč. Trejybės bažnyčios diakonas Arūnas Žydaitis perskaitė Evangeliją pagal Joną (Jn 12,23-26). Ją komentavo mons. V. Grigaravičius.

Po Tikėjimo išpažinimo kunigai nuo Velykinės žvakės užsidegė žvakutę ir priėję prie tikinčiųjų uždegė jų žvakutes, linkėdami Kristaus ramybės. Su degančiomis žvakutėmis tikintieji vieni kitiems taip pat linkėjo ramybės.

Po to maldas už vienybę ir perkeitimą skaitė visų dalyvavusių konfesijų atstovai. Po šių maldų, vadovaujant mons. V. Grigaravičiui, susirinkusieji sukalbėjo „Tėve mūsų“ maldą. Baisiantis pamaldoms, kun. Audriui Martusevičiui vadovaujant, buvo sukalbėta Pasiryžimo maldą.

Pamaldose giedojo stačiatikių, metodistų bei Prisiškėlimo bažnyčios jaunimo chorai.

Mons. V. Grigaravičius palaimino visus ir pakvietė į konferencijų salę pabendrauti prie arbatos puodelio. Ypač džiugiai bendravo jaunimas – mūsų ateitis. Tenka apgailestauti, kad labai mažai dalyvavo kitų konfesijų tikinčiųjų, nebuvo baptistų, reformatų atstovų.

Virginija Pilypaitienė, parapijos jaunų šeimų ratelio narė

Kai alkstame šviesos

„Mamyte, o kada vėl bus saulė?“, – viena rytą einant į darželį manęs paklausė Jonė, ketverių metų dukrytė. Nustebau. Pirmiausia todėl, kad saulė jau buvo patekėjusi ir buvo šviesu, o antra, dėl to, kad mažas vaikas pastebi ir jaučia, kiek mažai dabar turime saulėtų dienų. Mes, suaugusieji, esame įpratę blogą orą ir apniukusių dangų „kaltinti“ dėl to, kad esame nelaimingi, kad neturime ramybės, kad nemokame džiaugtis. Susimąščiau, ar gali būti, kad darganoti orai panašiai veikia ir mažųjų nuotaikas, kai šiomis dienomis tiek daug kalbama apie artėjančias Kalėdas ir dovanų lietu? Pagalvojusi atsakiau, kad tikrai nežinau, bet, jei kantriai lauksime, tikrai vieną dieną debesis išsisklaidys ir vėl pamatysime saulę danguje.

Laukti niekada nėra lengva – saulėtų dienų, gimtadienio dovanų, o ypač mylimo žmogaus, draugo, svajonių išsipildymo. Mažoji kiekviena dieną ir po kelis kartus nesustoja klausinėti, kada gi pagaliau ateis Kalėdos. Ir aš ją suprantu, nes tą dieną kasmet aplanko Kalėdų senelis. Būna be galo smagu būti apdovanotam. Tačiau taip

pat žinau iš savo didesnės patirties, kad tai tik mažučiai laimės blyksniai, akimirkos, džiaugsmo trupinėliai tai akimirka, gal dienai ar kelioms. O taip norėtusi tą džiaugsmą sulaikyti ir nebepaleisti! Saulės šviesos ir šilumos ilgisi ir laukia visa gamta – dabar tarsi nuliūdusi, nutilusi, apmirusi. Natūralu, kad jos ilginės ir mes visi – dideli ir maži. Bet ar tik tai mus neramina? Ar už to neslypi kažkas daugiau? Ar iš po debe-

sų išlindusi saulutė ir dovanėlės, dėl kurių labai rūpinamės prieš Kalėdas, pasotins mus taip stojojančius šviesos ir šilumos?

Kai praeitą sekmadienį parapijos šeimų grupelėje žvakių šviesoje klausėmės trečiojo Advento sekmadienio Dievo žodžio, vėl prisiminiau šį Jonės klausimą ir susimąščiau. Evangelijoje pagal Joną skaitėme: „Buvo Dievo siuostas žmogus, vardu Jonas. Jis atėjo, kaip liudytojas, kad paliudytų šviesą ir kad visi per jį įtikėtų. Jis pats nebuvo šviesa. Bet turėjo liudyti apie šviesą“ (Jn 1, 6-8). Kaip visa gamta apmiršta be saulės šviesos ir šilumos, taip mes ilginės ir alkstame tos šviesos, apie kurią skelbė pranašai ir kurią kiekvienam iš mūsų dovanuoja Kūdikelis Jėzus. Toji žinia, kurią kasmet išgirstame laukdami šv. Kalėdų, pats Viešpats Dievas, tampantis mažu Kūdikiu – yra toji neblėstanti šviesa ir mūsų Saulė, visada esanti su mumis. „Tau dienos šviesa nebebus saulė nei naktį nebešvies mėnulis, bet Viešpats bus tau am-

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

žina šviesa, ... ir tavo gedulo dienos pasibaigs“ (Iz 60, 19-20), – skelbia pranašas Izaijas.

Išgirdusi pranašo Jono skelbimą: „Aš – tyruose šaukiančiojo balsas: Taisykite Viešpačiui kelią!“ (Jn 1,23), klausiu savęs, kaip „ištaisyti Viešpačiui kelią“ į mūsų širdis, kad Jėzus atneštos dovanos kasdien mus džiugintų ir šildytų? Čia man pagelbsti Apaštalas Paulius: „Visuomet džiaukitės, be paliovos melskitės! Už viską dėkokite, nes to Dievas nori iš jūsų Kristuje Jėzuje. Negesinkite dvasios! Neniekinkite pranašavimų! Visa ištrinkite ir, kas gera, palaikykite! Susilaiky-

kite nuo visokio blogio!“ (1 Tes 5, 16-22). Pagalvoju – štai receptas, kaip išgyventi laukimą Šviesos, kaip išlaikyti džiaugsmą širdyje laukiant šv. Kalėdų – kantriai mokytis ir mokyti kitus *džiaugtis ir dėkoti*. Tad meldžiu: padėk mums, Viešpatie, būti vieni kitiems pranašais, Tavo šviesos skelbėjais ir nešėjais, kad mūsų ir mūsų vaikų širdelėse patekėtų Betliejaus žvaigždė, vedanti prie Kūdikėlio Jėzaus. Padėki mums būti „tyruose šaukiančiu balsu“ savo mažutėliams. Ir dar daugiau – patikėti, kad jie taip pat, Viešpatie, yra didieji Tavo kelio į mūsų širdis tiesintojai.

Sesuo Ramutė, kurios pagalba mūsų parapijos šeimos susirenka pabendrauti ir pasidalyti

tikėjimo šviesa, paragino mus, laukiant šv. Kalėdų, įsipareigoti ir to mokytis savo vaikučius kiekvieną dieną kažką padovanoti visiems savo šeimos nariams. Tai gali būti maža smulkmenėlė – gal užrašyti šilti žodžiai, gal rankdarbis, o gal saldainis.

Prie savo lovelių pakabinome maišelius su mūsų vardais ir nežinau, kiek kartų ten „ikišame savo nosis“. Ir mokomės ne tik laukti, bet džiaugtis ir tuo džiaugsmu dalytis dėkojant už viską, kuo esame apdovanojami.

Tikiu, kad jei šiuos namų darbus atliksime gerai, Kūdikėlis Jėzus tikrai krykštaus iš džiaugsmo ir jam bus šilta ir šviesu.

Jūratė Račickienė, Jaunų šeimų ratelio narė

Trijų Karalių šventė Kristaus Prisikėlimo parapijoje

Sausio 8-osios dienos 12.30 val. šv. Mišios buvo aukojamos už šeimas, meldžiant joms Kūdikėlio Jėzaus palaimos. Jų metu paminėjome ir Trijų Karalių šventę. Jaučiausi be galo iškilmingai. Jau vien dėl to, kad kartu su sūnumi Igno nešėme atnašas – „angelų sodą“, skirtą sunkiai sergančiam trimečiui bemiukui Gabrieliui. Jaudinausi dėl mūsų visų, jaunų šeimų ratelio narių, iš anksto rūpestingai besiruošusių šventei: Virginių ir Vytauto, skaičiusių šv. Rašto skaitinius, Kristinos, Mindaugo, Ernestos bei jų vaikų, skaičiusių maldavimus, Ilonos ir Arvydo bei jų vaikų, su kuriais kartu nešėme atnašas. Labai norėjosi, kad savo pavestas užduotis atliktume kuo tobuliau ir kad kiekvienas, dalyvavęs šv. Mišiose, parsineštų namo tos Dievo palaimos ir išminties, to žmogiškojo geru-

mo, širdingumo ir šilumos, kuriais buvo dalijamasi jų metu.

Kunigas Nerijus Šmerauskas pamokslu metu kalbėjo apie tai, jog Dievas nori mums visiems kaskart įteikti po dovaną – nuodėmių atleidimą ir kantriai laukia, kol mes būsime pasiruošę susitaikyti su Juo, savimi ir vienas kitu. Dievas, kaip mylintis Tėvas, niekada neišduoda, neapleidžia savo vaikų, saugo ir rūpinasi jais. Tai mūsų gyvenimui teikia ramybės, paguodos ir optimizmo.

Šv. Mišių metu meldėmės už visos Lietuvos ganytojus, mūsų parapijos Kleboną, kunigą bei diakoną Giedrį, kuris tą pačią dieną priėmė kunigystės sakramentą Kauno arkikatedroje. Išminties, pasiaukojimo ir tvirtumo prašėme Lietuvos valstybės Prezidentei, vyriausybei bei Kauno miesto merui ir kitiems vadovams.

Kūdikėlio Jėzaus meldėme sveikatos ir Dievo palaimos visiems vaikams, ypač sergančiam Gabrieliui. Išminties ir kantrybės prašėme tėvams, auklėjantiems savo vaikus tikėjimo dvasia. Gerojo Dievo meldėme laiminti ir globoti visas mūsų parapijos šeimas, auginančias mažuosius. Dėkojome visiems, padedantiems savo malda ar geru patarimu.

Po šv. Mišių bažnyčios konferencijų salėje susirinko didelis būrys jaunų šeimų su savo mažaisiais ar jau paaugusiais vaikais. Seselė Ramutė Budvytytė pasveikino visus ir pasidžiaugė, kad tėveliai yra kaip išmintingieji Trys Karaliai, kurie jau atrado gimusį Kūdikėlį Jėzų savo gyvenime ir Dievas gyvena jų šeimose. Todėl tėveliai meldžiasi ir dalyvauja sekmadienio šv. Mišiose ir, sekdami tikėjimo šviesa spindinčią žvaigždę – Evangeliją, jie lydi savo mažuosius vaikučius prie Jėzaus bei moko juos gyventi tikėjimu ir gerumu. Seselė Ramutė davė vaikams palaikyti rankose, priglausti, paglostyti gimusį Kūdikėlį Jėzų bei pasidžiaugti Juo, pajusti Jį širdimi ir paprašyti, ko labai nori sau ar tėveliams. Šventės metu vaišinos, bendravome, žaidėme, šokome ratelius, dainavome. Jolitos ir Lino dukra Emilija griežė smuiku. Nė vienas – nei didelis, nei mažas – nelikome be dovanų. Mažieji vaišinosi saldainiais, tėveliai gavome po spindinčią kelrodę žvaigždę, nušviečiančią mūsų šeimoms kelią pas Jėzų, kad ir kokios negandos mus užkluptų. Šventės pabai-

goje gardžiovomės Ilonos iškeptu tortu.

Po kelių dienų seselės Ramutės ir jaunų šeimų ratelio narių bei jų vaikų dėka „angelų sodas“ su mūsų nuosirdžiais linkėjimais pasveikti „nukeliavo“ sergančiam ir Kauno universitetinėje klinikoje besigydančiam Gabrieliui – guviam, šauniam bei mielam bemiukui. Gabrielius gydoši nuo sunkios genetinės ligos. Jį jau pusę metų mažoje palatoje pakaitomis slaugo tėtis ir mama, o namuose laukia dar dvi sesutės ir brolis. Nepaisant ligos, Gabrielius sužavėjo mus savo linksmumu bei energija: jis žaidė, išdykavo, krykštavo kartu su mūsų vaikais Beata, Jone, Elzyte bei Augustinu. Pabendraavome su jo tėveliu Mariumi. Tikiuosi, kad mūsų parodytas dėmesys kiek praskaidrino jų liūdną kasdienybę. Manau, kad rūpestis šiais žmonėmis nesibaigė vien jų aplankymu, bet išliks mūsų maldose ir toliau su jais bendraujant bei palaikant.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis